

вината на малкия Добри и неговата любознателност побуждат баща му да го даде „на даскалъ“. Добри училъ при *Димитраки Кишиша* до 13-та си година и, неимѣющъ сръдства да продѣлжи по-нататкъ, захваща да копае лозя. Обаче неговата жадна за образование душа му внушава мисълта да иде въ Русия, нѣщо, което и сторилъ. За негова честь, кждѣ 1839 г. прѣзъ Сливенъ минаватъ около стотина души поклонници за Св. Гора, между които и много сливенци, живущи тогава въ Влашко, прѣселени тамъ още въ 1830 г. Добри билъ много очуденъ отъ богатството на своитѣ бивши съграждани, които прѣди 10 години били почти като него сиромаси и неучени, а сега съ атове, добрѣ облѣчени, образовани — изобщо, хора възпитани въ страна, дѣто се държало „смѣтка и за звѣздитѣ“ даже. Едно, силното му желание къмъ учение, друго — прѣмеждието му съ турцитѣ на връщане отъ лозе, го накарватъ да излѣзе отъ Сливенъ съ петъ гроша, които баща му съ сетна сила далъ, и изпроводенъ отъ просълзената си майка *баба Гана* до „Джанъ куртаранъ“, отива въ Търново, отъ дѣто, като слуга двѣ години и съ малко спестени пари, заминава за Влашко и отъ тамъ прѣзъ Браила отива въ Одеса. Въ Браила му помогналъ съгражданина му Д. Диамандиевъ, богатъ търговецъ, за да иде въ Одеса. Въ 1842 г. Добри, съ помощта на благодѣтеля си Николай Тошковичъ, се настанява въ Одеската духовна семинария. Тукъ за скоро врѣме той показалъ своитѣ дарби и трудолюбие и се запознава съ видни тогава чужденци, защитници на българската кауза. Въ 1850 г. Добри взема диплома си за завършване курса на семинарията и отива въ Браила, отъ дѣто, пакъ подпомогната отъ тамошни сливенци, дохожда въ Сливенъ да служи на своя народъ. Диамандиевъ обѣщалъ отъ Браила, че платятъ или не платятъ сливенци за даскалуването му, той ще му дава по 2,000 гроша годишно — 10 години наредъ. Обаче сливенци, наситени на раздори и на стоене безъ учителъ, го повикватъ ■ въ Сливенъ и му даватъ 100 лири турски годишно. До скоро затвореното училище сега влѣзло въ негови рѣцѣ, и той, самовластенъ надъ него, прокарвалъ пжтя на българщината въ тоя до скоро грѣкомански край. Желанието му да се чете въ черква по славянски било изпълнено, но едва слѣдъ като го изхвърлили веднажъ отъ черквата, когато почналъ да чете „апостола“. По внушение на Одринския владика Кирилъ, който ясно прѣдчувствувалъ сетнитѣ на Чинтуловото учителствование въ града, Добри ималъ не щастieto да опита и силата на женскитѣ юмруци въ самата черква, въ която, въпрѣки това и други заканвания, той пакъ челъ по славянски. Грѣкоманитѣ скоро прѣвили вратъ прѣдъ смѣлия и неуморимъ борець сръщу гърцизма. Чинтуловъ въ тоя осамотенъ край, безъ близни приятели по идеи, безъ